

FOTOSHOOT

Omdat ik een ster ben, word ik met enige regelmaat gefotografeerd door professionals. Dat is de eerste keer enig, de keren daarna vooral vermoeiend, maar het resultaat is doorgaans zeer bevredigend. Ga maar na. Eerst word je twee uur lang in de watten gelegd door een visagist die je huid laat stralen en je haar een ongekend volume geeft. Daarna word je in een gloednieuw jurkje gehesen, vervolgens kom je onder de meest gunstige belichting te staan. Als jij alweer lang en breed thuis bent, wordt het digitale beeld nabewerkt opdat elke oneffenheid verdwijnt als sneeuw voor de zon. Heerlijk. Het grootste nadeel: de discrepantie tussen die smetloze vrouw op de foto en de werkelijkheid wordt steeds groter. Het grootste gevaar: dat je bijna gaat geloven dat je echt een natuurlijke schoonheid bent. Onlangs werd ik wreed uit die droom geholpen. Mijn paspoort was verlopen. Ik ging naar het consulaat in Albufeira en werd van daaruit naar een naburige fotozaak gestuurd voor een nieuwe pasfoto. Ik kon er lopend heen. Thuis had ik me opgemaakt. Beetje Touche Éclat onder mijn ogen, zwarte mascara op mijn wimpers, wat lipgloss; volgens Leco is zo'n basis doorgaans voldoende voor iedere vrouw. De eigenaar van de fotozaak knikte achteloos naar een kruk in een aftands hokje. "Hollands paspoort?" Inderdaad. "Haar achter je oren. Niet lachen. Zelfs niet glimlachen." Ineens ging het heel snel. Twee keer klikken en het was gebeurd. Dat vond ik vrij verdacht. Een beetje professional schiet toch zeker vijftig keer voordat hij op stoom is. De man stopte zijn fotokaart in de Kodakmachine

en het beeld kwam tevoorschijn. Ik zag een ontsnapte vrouwelijke crimineel met een vlekkerige huid, plat haar en een norse blik. Ik zag een foto die nooit, maar dan ook echt nóóit mag uitlekken. Duizend keer liever overhandig ik de beelden van mijn geheime ontmoeting met Jan-Peter B. in een Amsterdamse parkeergarage aan *RTL Boulevard*.

"En die andere?" vroeg ik voorzichtig. Hij toverde het tweede beeld tevoorschijn. Dezelfde ontsnapte crimineel, een fractie minder nors. "Ik wil Photoshop," jammerde ik. Hij schudde zijn hoofd. Daar deed hij niet aan. En de minst erge foto mocht niet in mijn paspoort, want er zat een plukje haar over mijn oren. Ik keek nog even naar de kruk, maar besefte dat een tweede poging kansloos was. Mijn haar werkte niet mee, de belichting was dodelijk en een visagist in geen velden of wegen te bekennen. Ik rekende af – kreeg als gratis extra een vergroting van de foto mee, die ik ter plekke verscheurde en opat – en liep gedeprimeerd terug naar het consulaat. Het zonnetje scheen. Er stopte een auto naast me. Het raampje ging open. "Hey you! You beautiful woman! You very beautiful, you know?" Even stond ik in dubio. Zou ik mijn pasfoto onder zijn neus duwen en vragen wat hij aan zijn ogen mankeerde? Of kon ik maar beter direct bij hem instappen, omdat dit waarschijnlijk de laatste keer was dat iemand zich op deze wijze bij me vervoegde? Ik koos voor de gulden middenweg, aanvaardde zijn compliment, wierp hem een dankbare glimlach toe en wees hem de weg naar de dichtstbijzijnde opticien. □

'Deze foto mag nooit, maar dan ook nóóit uitlekken'

Op 7 september verschijnt *'De manentester'*, de nieuwe roman van Heleen van Royen. Wilt u bij de première zijn? Kijk op www.demanentester.nl